

Johan Nielsen jarðaður í Sandvík

Sunnudagin varð Johan Nielsen jarðaður í Sandvík. Nógv fólk fylgdu honum á hesi seinastu ferð hansara gjøgnum Sandvíks bygd. Úr Danmark var Knud Heinesen, fyrrverandi ráðharri og í dag næstformaður í danska javnaðarflokkinum, komin til jarðarferðina.

Tað var av allar besta veðri henda dagin. Ikki var pláss fyri øllum í kirkjuni, tí stóðu mong uttanfyri.

Elsa Funding, prestur hevði jarðarferðina. Hon segði, at teir sálmar, sum sungnir vórðu, hevði Johan Nielsen sjálvur valt, og hann ynskti annars, at einki skuldi sigast. Hann hevði biðið um, at prestur læs upp 8. kapitlul í Rómverjabrævinum.

Vit prenta her í dag nøkur minningarorð um Johan Nielsen saman við myndum frá sjálvari jarðarferðini. Tíðindablaðið Sosialurin vil við hesum bera minninum um Johan Nielsen eina seinastu heilsu.

Nógv fólk fylgdu Johan til gravar. Ikki var pláss fyri øllum í kirkjuni

Ein seinasta heilsa frá javnaðarfólki í Norðoyggjum

Vilhelm Johannesen, tingmaður javnaðarfloksins í Norðoyggjum, hevur skrivað hesi minningarorðini um Johan Nielsen.

Hósdagin 24. mai komu boðini um at Johan Nielsen, fyrrverandi sóknarprestur og fólkatingsmaður var deyður, bert 65 ára gamal.

Johan skuldi verða sjómaður. Hann hevði sett sær sum mál at gerast yvirmaður á eini brúgv. Men sjúka kom uppi og tí

varð Johan noyddur at broyta kós. Hann las til prest og arbeiðað sum prestur gjordist hansara livsykki.

Í 1956 kom Johan til Klaksvíkar sum sóknarprestur. Tað sigst, at tá ein eldri klaksvíkingur á veg heim úr kirkju varð spurdur, hvat hann helt

um tann nýggja prestin, skuldi hann svara: «ju, jú, men óiva hevði hann rigga betur á eini trolarabrugv.» Tá Johan hoyrði hetta, flenti hann.

Vit kenna tvey slog av skipum. Umframit skipini á sjónum hava vit kirkjuskipini. Tí kunnu vit gott siga, at gamla kirkjan í

Klaksvík var eitt skip. At prædikustólurin var brúgvín og at Johan var skipari. Sum slíkur var hann so evnaríkur og dugnaligur, at tá hann hevði staðið á brúnni í nakrar fáar dagar, var øllum greitt, at skiparin skuldi hava eitt nógv størri skip at føra.

Sjálvur gekk Johan á odda í arbeiðnum við at byggja tað nýggja skipið. Í 1963 stóð tann nýggja og prýðiliga Christianskirkjan í Klaksvík liðug. Tað var mest av øllum Johan fyrri at takka, at hetta stóra og prýðiliga bygningserkið kom upp at standa Johan hevði nú fingið eitt stórt skip at føra, men skipið var kortini ikki ov stórt til tann evnaríka og dugnaliga skipamannin, sum stóð á brúnni.

Menniskjalivið verður ofta samanlíkað við eins sigling. Eina sigling um livsins hav. Í Harrans tænastu var Johan ein av skiparunum, sum skuldi flyta síni medmenniskju um livsins hav — eitt hav, ið mangan er stormbart við hordum vindum og brottum bylgjum, men Johan setti altíð sitt álit á Harran, sum hann var í tænastu hjá.

Johan vígdi sitt liv til tvinnar boðskapir. Fyrst og mest av øllum var tað kristinboðskapurin. Hann kunngjordi boðskapin um Harran og frelsaran Jesus Kristus Guðs son. Boðskapin um synd, náði og fyrigeving. Men Johan kunngjordi eisini ein politiskan boðskap — boðskapin um javnaðarhugsjónina, sum byggir á sosialt rættvísi, á sosialan solidaritet og felagsskap.

Tvey ár eftir at Johan var komin til Klaksvíkar varð hann valdur í tey fyrstu politisku álitistørvini. Við kommunuvalið í 1958 var Johan á valevnislista javnaðarfloksins til skúlanevndarvalið. Undirtøkan var so stór, at javnaðarflokkurin fekk tvey av teimum fimm umboðunum, sum skuldu veljast í skúlanevndina. Sama ár varð Johan eisini valdur formaður í barnaverndarnevndini hjá Klaksvíkar kommunu.

Tvey ár seinni — í 1960 — samtykti Norðoya Javnaðarfelag at skjóta Johan upp sum valevni til fólkatingsvalið. Johan tók av og leiðslan í javnaðarflokkinum góðtók einmælt uppskotið frá Norðoya Javnaðarfelag. Við einum persónligum atkvøðutali, sum ongin hevði fingið áður, varð Johan valdur á fólkatíng. Eftir uppskoti frá Norðoya Javnaðarfelag var Johan valevni til øll fólkatingsvalini fram til og við valið 1. mars 1977. Tá varð Johan valdur á fólkatíng fyrri seinastu ferð og tá val varð aftur í 1979 bar hann seg undan vegna heilsu-brek.

Johan var maður sum gekk inn í fólk. Hann hevði orðið í síni makt. Uttan mun til um tað var kristinboðskapurin ella tann politiski boðskapurin so fekk Johan fólk at lurta. Tað er víðakent, hvussu Johan megnaði at fylla tann ofta foma fólkatíngssalin. Tað er eisini víðakent, hvussu tíðindafólkini í fólkatínginum, sum ofta søtu burturi í øðrum heimi, komu til sín sjálvs og funnu pennin fram, tá tann ramliga

roddin hjá Johan var í luftini.

Mong eru tey, sum hava fingið eina hjálpanði hond frá Johan. Sum menniskja var Johan á-tøkur samariubúgvnum. Altíð til reiðar at hjálpa øðrum og spardi ongatið seg sjálvan. Tað var serstakliga í Keypmannahavn, at Johan gjordi eitt stórt sosialt hjálpararbeiði. Feroyingar, sum høvdu trupulleikar av einum ella øðrum slag, kundu altíð venda sær til Johan í vissuni um, at ongin fór óhjálptur frá honum.

Eitt gott hjarta hevur lagt stílt. Ein rødd er tagnað. Ein hjálpanði hond hvílir. Vit dripa høvur í størri virðing. Við hesum orðum skal eg vegna javnaðarfólkið í Norðoyggjum senda okkara seinastu heilsu til vinnu og partamannin og lýsa frið yvir minnið um Johan Nielsen. Skal eisini senda eina heilsu til tín Birtu og børnini. Harrin styrki og hjálpi tykkum í hesum tungu døgum. Tit hava mist nógv, men tit eiga minnið um ein góðan mann og pápa.

Vilhelm

Badir prestarnir í Suðuroyar Norðara prestagjalði, Jónsvein Bech og Elsa Funding, á veg út úr kirkjugarðinum í Sandvík